

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ARTHUR
CONAN DOYLE

Câinele din Baskerville
Valea terorii

Căinele din Baskerville	5
Valea terorii	241

CAPITOLUL 1

Domnul Sherlock Holmes

Domnul Sherlock Holmes, care de obicei se trezea târziu dimineața, cu excepția acelor împrejurări, destul de frecvente, în care rămânea treaz toată noaptea, stătea acum la masă și lua micul dejun.

Eu mă aflu pe covorul din fața șemineului și tocmai ridicam bastonul pe care vizitatorul nostru din seara precedentă îl uitase la plecare. Era o piesă frumoasă, din lemn masiv, cu mânerul ca un bulb, în genul celor cunoscute sub denumirea de „Penang lawyer”¹. Chiar sub mânerul bastonului era un inel mare de argint, lat de vreo doi centimetri și jumătate, pe care era gravat: „Lui James Mortimer, de la M.R.C.S.”², din partea prietenilor săi de la S.C.C.”, precum și data, „1884”.

Era un baston așa cum obișnuiau să poarte vechii medici de familie: respectabil, solid și de nădejde.

– Ei bine, Watson, ce crezi despre asta?

¹ Baston din lemn de palmier (n.tr.)

² Member of Royal College Surgeons – Membru al Colegiului Regal de Chirurgie (n.tr.)

Holmes stătea cu spatele la mine, iar eu nu făcusem niciun zgomot care să-mi trădeze preocuparea.

– De unde știi ce fac? Parcă ai avea ochi și la ceafă.

– Nu e nevoie, pentru că am în față o cafetieră bine lustruită, placată cu argint, îmi răspunse el. Dar spune-mi, Watson, ce crezi despre bastonul vizitatorului nostru? Din moment ce nu am avut norocul să-l găsim aici și nu cunoaștem nici scopul vizitei sale, acest suvenir întâmplător devine foarte important. Ia să te văd cum îl descrii tu pe acest om, examinându-i bastonul.

– Cred că doctorul Mortimer este un medic de succes, vârstnic și foarte respectat, din moment ce oamenii care-l cunosc i-au oferit acest semn de prețuire – i-am răspuns eu, urmând în mare măsură metodele colegului meu.

– Bine, spuse Holmes. Excelent!

– De asemenea, este foarte probabil să fie vorba de un doctor de țară, care își vizitează bolnavii mergând mai mult pe jos.

– De ce?

– Pentru că acest baston, care inițial a fost desăvârșit, s-a tocit atât de tare, încât cu greu mi-aș putea închipui un medic de oraș care să meargă cu el. Capătul de fier din partea de jos e uzat rău de tot, deci e clar că posesorul bastonului a mers mult cu el.

– Foarte corect! zise Holmes.

– Și apoi mai e și chestiunea cu „prieteni din S.C.C.“. Aș înclina să cred că este vorba de o asociație locală de vânătoare, pe ai cărei membri este posibil să-i fi îngrijit cândva – asociație care i-a oferit în schimb o mică dovadă de apreciere.

– Sincer, Watson, te întreci pe tine însuși, zise Holmes împingându-și scaunul în spate și aprinzându-și o țigară. Trebuie să-ți mărturisesc că toate presunerile cu care ai fost atât de bun să contribui la micile mele succese au fost folositoare, iar tu ai subestimat de multe ori abilitățile cu care ești înzestrat. Poate că nu ești o sursă propriu-zisă de lumină, dar contribui, cu siguranță, la iluminarea altora. Unii oameni, chiar dacă sunt lipsiți de geniu, au o capacitate remarcabilă de a-l stimula. Mărturisesc, dragul meu coleg, că îți sunt profund îndatorat.

Niciodată nu-mi mai adresase astfel de cuvinte și trebuie să recunosc că vorbele lui îmi făceau mare plăcere, deoarece de multe ori fusesem iritat de indiferența lui față de admirația pe care i-o arătam și față de insistențele mele de a face cunoscute publicului larg metodele sale de lucru.

De asemenea, eram mândru la gândul că-mi însușisem sistemul lui, pe care speram să-l pot aplica într-un mod cu care să fie de acord.

El îmi luă bastonul din mână și îl analiză câteva clipe cu ochiul liber. După aceea, cu o expresie de viu interes, puse țigara jos și, ducându-se cu bastonul la fereastră, începu să-l studieze din nou cu o lupă.

– Interesant, deși elementar, zise el întorcându-se pe colțul lui preferat de canapea. Cu siguranță, bastonul ne oferă unul sau două indicii. Acestea constituie o bază pentru mai multe deducții.

– Mi-a scăpat ceva? am întrebat eu, umflându-mă oarecum în pene. Sunt sigur că nu am trecut cu vederea vreun aspect din care să se poată deduce ceva.

– Mă tem, dragul meu Watson, că majoritatea concluziilor tale au fost eronate. Sincer să fiu, când

Libris
respect pentru oameni și carti

ți-am mărturisit că m-ai stimulat, voiam de fapt să spun că observând greșelile tale, eram ghidat din când în când spre adevăr. Nu spun că greșești pe deplin în acest caz. Cu siguranță, omul în cauză e medic de țară și merge mult pe jos.

– Atunci am avut dreptate.

– Numai în această privință.

– Dar asta-i tot ce era esențial.

– Nu, nu, dragul meu Watson, nici vorbă. Aș sugera, de exemplu, că acest cadou făcut unui doctor ar trebui să vină mai degrabă din partea unui spital și nu a unei asociații de vânătoare, iar când inițialele „C.C.” sunt puse după cuvântul „spital”, atunci cuvintele „Charing Cross” se potrivesc în mod natural.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Cred că asta e direcția pe care trebuie să o urmărim. Și dacă vom porni de la această ipoteză de lucru, vom avea o nouă bază de la care să începem reconstituirea misteriosului nostru vizitator.

– Bine, atunci, presupunând că S.C.C. înseamnă „Spitalul Charing Cross”, ce alte concluzii mai putem trage?

– Nu îți vine niciuna în minte? Îmi cunoști metodele. Aplică-le!

– Mi se pare evident faptul că respectivul și-a practicat profesia la oraș înainte să plece la țară.

– Cred că am putea merge ceva mai departe cu presupunerile. Privește lucrurile din acest punct de vedere: cu ce ocazie ți se pare potrivit un astfel de cadou? Cu ce prilej s-ar întruni prietenii ca să-i ofere o dovadă a prețuirii lor? Evident, atunci când doctorul Mortimer s-a retras din serviciul spitalului pentru

a profesa pe cont propriu. Știm că este vorba de un cadou și bănuim că el a fost făcut cu prilejul trecerii de la un spital de oraș la profesarea meseriei la țară. Ar însemna că mergem prea departe cu presupunerile dacă am considera că darul i-a fost oferit cu prilejul acestei schimbări?

– Desigur, pare foarte probabil.

– Acum ai să-ți dai seama că el nu putea să facă parte din conducerea spitalului, din moment ce numai un om care și-a făcut un renume la Londra putea să dețină un asemenea post, iar un astfel de om nu s-ar îngropa la țară. Atunci, ce era el de fapt? Dacă lucra la spital și totuși nu făcea parte din conducere, nu putea fi decât un chirurg sau un medic rezident, ceva mai mult decât un student în ultimul an. Și a părăsit spitalul acum cinci ani – data se vede pe baston. Așadar, respectabilul tău medic de familie între două vârste, dragul meu Watson, dispare în neant, iar în locul lui se ivește un tânăr sub treizeci de ani, amabil, lipsit de ambiție și distrat, stăpân al unui câine de care e foarte legat și pe care, în linii mari, ar trebui să-l descriu ca fiind mai mare decât un terrier și mai mic decât un bulldog.

Am început să râd, destul de sceptic, în timp ce Sherlock Holmes, rezemându-se de spătarul canapelei, trimitea spre tavan rotocoale de fum.

– În ceea ce privește ultima ta ipoteză, nu am cum să verific acest lucru, am spus eu, dar cel puțin pot să găsesc fără dificultăți câteva date despre vârsta și cariera doctorului nostru.

Am scos anuarul medical din micul meu raft cu tratate de medicină și l-am răsfoit până la numele

respectiv. Erau mai mulți de Mortimer, dar numai unul putea fi vizitatorul nostru. Am citit cu voce tare datele acestuia:

Mortimer James, M.R.C.S., 1882, Grimpen, Dartmoor (Devon). Medic internist la spitalul Charing Cross, din 1882 până în 1884. A obținut premiul „Jackson” pentru o lucrare de patologie comparată, intitulată: *Este oare boala un atavism?* Membru corespondent al Societății Suedeze de Patologie. Autor al publicațiilor *Câteva ciudățenii ale atavismului* (Lancet, 1882), „Progresăm noi oare?” (*Gazeta Psihologică*, martie 1883). Medic titular al parohiilor din Grimpen, Thorsley și High Barow.

– Nu se menționează nimic despre acea asociație de vânători, Watson, îmi spuse Holmes cu un surâs ironic, dar este vorba de un medic de țară, într-adevăr – așa cum bine ai intuit. Cred că deducțiile mele sunt pe deplin justificate. Cât despre particularitățile acestei persoane, am spus, dacă nu mă înșală memoria – amabil, lipsit de ambiție și distrat. Din experiență, știu că în lumea asta numai un om amabil primește dovezi de prețuire, numai un om lipsit de ambiție renunță la o carieră în Londra pentru provincie, și numai unul distrat își lasă bastonul în loc de carte de vizită după ce te-a așteptat o oră să ajungi acasă.

– Dar câinele?

– Avea obiceiul să-i ducă bastonul stăpânului în timp ce mergea după el. Fiind un baston greu, câinele îl ținea în gură de la mijloc, iar urmele dinților lui sunt foarte vizibile. Judecând după spațiul dintre aceste urme, fălcile câinelui sunt prea mari pentru un terrier și prea mici pentru un bulldog. Ar putea fi... da, pe legea mea, e un spaniel cu păr cârlionțat.

Holmes se ridicase și traversa deja încăperea în timp ce spunea aceste cuvinte, iar acum stătea lângă fereastră. Tonul lui era atât de convingător încât am ridicat ochii, surprins.

– Bunul meu prieten, dar cum poți fi atât de sigur de asta?

– Pentru simplul motiv că îl văd pe acest câine stând chiar în pragul ușii noastre și pe stăpânul lui sunând. Te rog să rămâi, Watson. Îți este coleg de breaslă și prezența ta îmi poate fi de folos. Aceasta e clipa dramatică hărăzită de soartă, Watson – clipa în care auzi pe scări un pas ce va intra în viața ta, fără să știi dacă e de bine sau de rău. Ce i-ar putea cere doctorul Mortimer, omul de știință, lui Sherlock Holmes, un specialist în criminologie? Intră!

Apariția vizitatorului nostru a fost pentru mine o adevărată surpriză, deoarece mă așteptam să văd un doctor de țară clasic. Acesta era însă un bărbat foarte înalt și slab, cu un nas lung și încovoiat ca un cioc, care părea să țâșnească dintre doi ochi cenușii, pătrunzători și foarte apropiați, ce sclipeau în spatele ochelariilor cu rame aurite. Era îmbrăcat într-un mod adecvat profesiei sale, deși destul de neglijent – redingota lui era decolorată, iar pantalonii uzați. Deși bărbatul era tânăr, spatele său lung era deja încovoiat și păsea cu capul împins în față, având pe chip un aer binevoitor.

De cum intră, privirea îi căzu pe bastonul din mâna lui Holmes, așa că alergă spre el, cu o exclamație de bucurie:

– Sunt nespus de mulțumit! zise el. Nu eram sigur dacă l-am lăsat aici sau la biroul naval. Pentru nimic în lume nu aș vrea să pierd acest baston.

– E un dar, din câte îmi dau seama, zise Holmes.

– Da, domnule.

– De la spitalul Charing Cross?

– Din partea unor prieteni de acolo, cu ocazia căsătoriei mele.

– Vai de mine, dar asta nu e bine deloc! exclamă Holmes, clătînând din cap.

Doctorul Mortimer clipi nedumerit în spatele ochelarilor.

– De ce nu e bine?

– Doar pentru că ne-ați cam dat peste cap micile noastre deducții. Cu ocazia căsătoriei, spuneți?

– Da, domnule. M-am căsătorit și astfel am părăsit spitalul, odată cu toate speranțele de a ajunge medic specialist. Era necesar să-mi făuresc și eu un cămin.

– Așa deci. Înseamnă că nu ne-am înșelat chiar atât de mult, zise Holmes. Și acum, doctore James Mortimer...

– Nu sunt doctor, domnule, ci doar un umil membru al Colegiului Regal de Chirurgie.

– Și un om cu o gândire minuțioasă, evident.

– Un amator în ale științei, domnule Holmes, un culegător de scoici pe țărmurile marelui ocean necunoscut. Presupun că mă adresez domnului Sherlock Holmes și nu...

– Nu, dumnealui e prietenul meu, doctorul Watson.

– Încântat să vă cunosc, domnule. Am auzit acest nume pomenit împreună cu cel al prietenului dumneavoastră. Mă interesează foarte mult persoana dumneavoastră, domnule Holmes. Nu mă așteptam să aveți un craniu atât de dolicocefalic și o proeminență supraorbitală atât de dezvoltată. Îmi permiteți

să-mi plimb degetul pe sutura dumneavoastră parietală? Un mulaj al craniului dumneavoastră, domnule, până ce va fi disponibil originalul, ar fi un ornament deosebit pentru orice muzeu de antropologie. Nu vreau să par deplasat, dar râvnesc la craniul dumneavoastră.

Sherlock Holmes îi indică un scaun ciudatului nostru musafir.

– Sunteți un entuziast al profesiei dumneavoastră, la fel ca și mine, zise el. Observ, după degetul dumneavoastră arătător, că vă răsuciți singur țigările. Nu vă sfiți să aprindeți una.

Omul scoase din buzunar hârtie și tutun și își rulă o țigară cu o dexteritate surprinzătoare. Avea niște degete lungi și nervoase, la fel de agile și neastâmpărate ca antenele unei insecte.

Holmes era tăcut, dar privirile scurte pe care i le arunca ciudatului nostru tovarăș îmi dovedeau cât de mult îl intriga acesta.

– Bănuiesc, domnule, zise el în cele din urmă, că nu numai pentru a-mi studia craniul mi-ați făcut onoarea de a mă vizita ieri și de a reveni astăzi.

– Nu, domnule, nu, deși sunt fericit că am avut ocazia să fac și acest lucru. Am venit la dumneavoastră, domnule Holmes, pentru că am realizat că sunt un om lipsit de simț practic și pentru că am fost pus în mod neașteptat în fața unei probleme pe cât de serioasă, pe atât de neobișnuită. Așadar, recunoscând că sunteți al doilea mare expert din Europa...

– Cum așa, domnule? Mi-ați putea spune cine are cinstea de a fi primul? întrebă Holmes cu o oarecare asprime.

– Opera domnului Bertillon lasă, cu siguranță, o impresie profundă asupra oricărui om care apreciază rigoarea științifică.

– Atunci nu ar fi fost mai bine să-l consultați pe el?

– M-am referit, domnule, la cei ce apreciază rigoarea științifică. Însă în ceea ce privește spiritul practic, toată lumea știe că sunteți pe primul loc în astfel de probleme. Aș vrea să cred, domnule, că dintr-o nechibzuință nu v-am...

– Dar puțin, zise Holmes. Cred, domnule doctor, că ar fi mai înțelept să-mi spuneți fără ocolișuri care este natura problemei în care îmi cereți ajutorul.

CAPITOLUL 2

Blestemul familiei Baskerville

– Am în buzunar un manuscris, zise doctorul James Mortimer.

– L-am observat de cum ați intrat în cameră, spuse Holmes.

– Este un manuscris vechi.

– De la începutul secolului al optsprezecelea, dacă nu cumva e fals.

– Cum de știți asta, domnule?

– În timp ce vorbeai am observat o fâșie de vreo cinci centimetri din acest document. Nu ar fi un expert prea strălucit cel care nu ar fi în stare să indice data unui document cu o aproximație de un deceniu. Poate că ați citit mica monografie pe care am scris-o pe această temă. Documentul dumneavoastră pare să fie din 1730, în opinia mea.

– Data lui exactă este 1742, zise doctorul Mortimer, scoțându-l din buzunarul de la piept. Acest document de familie mi-a fost încredințat de către Sir Charles Baskerville, a cărui moarte tragică de acum trei luni a produs mare vâlvă în Devonshire. Pot să mărturisesc că i-am fost prieten apropiat și medic curant. Era un

bărbat de excepție, domnule, hotărât și vigilant, cu spirit practic și la fel de lipsit de imaginație ca și mine. Și totuși credea foarte mult în povestea din acest document și era pregătit suflătește pentru deznodământul de care a avut parte.

Holmes întinse mâna după document și îl desfăcu pe genunchi.

– Vei observa, Watson, folosirea alternativă a unui „s“ lung și scurt. Este unul din cele câteva indicii care m-au ajutat la determinarea datei.

Mi-am aruncat privirea peste umărul lui Holmes, la hârtia îngălbenită și la scrisul care abia se mai distinge. În partea de sus a documentului scria: „Castelul Baskerville“, iar dedesubt, cu niște cifre groase era măzgălit anul: „1742“.

– Pare a fi relatarea unei întâmplări.

– Da, e relatarea unei anumite legende care circula în familia Baskerville.

– Dar înțeleg că doriți să mă consultați în privința unei probleme mai practice, de actualitate.

– Este de actualitate, credeți-mă. Și se referă la o chestiune urgentă și practică ce trebuie elucidată în douăzeci și patru de ore. Dar acest manuscris este scurt și are mare legătură cu chestiunea de care am pomenit. Cu permisiunea dumneavoastră, am să vi-l citesc.

Holmes se cufundă în scaun, își împreună degetele și închise ochii, cu un aer de resemnare.

Doctorul Mortimer îndreptă manuscrisul spre lumină și, cu glasul lui răgușit și sonor, citi următoarea relatare bizară dintr-o lume de demult.

Despre originea câinelui din Baskerville au existat multe povești. Din moment ce sunt descendent al

lui Hugo Baskerville și fiindcă am aflat întâmplarea de la tatăl meu, care la rândul lui a aflat-o de la părintele său, am așternut-o pe hârtie cu credința fermă că s-a petrecut aieva, așa cum este scrisă mai jos. Și aș vrea să credeți, fiii mei, că aceeași justiție ce pedepsește păcatul îl poate cu multă îngăduință și ierta, și că nu există blestem – oricât de îngrozitor ar fi acesta – care să nu poată fi îndepărtat prin rugăciune și pocăință. Vreau să învățați din această poveste să nu vă temeți de roadele trecutului, ci mai degrabă să fiți mai circumspecți în viitor, ca să nu se abată din nou asupra noastră acele patimi dezgustătoare care au adus atâta suferință familiei noastre. Aflați așadar că pe vremea Marii Răscoale (pentru a cărei povestire vă sfătuiesc foarte călduros să citiți tratatul învățatului Lord Clarendon), acest conac din Baskerville se afla în stăpânirea unuia cu numele de Hugo, despre care nu greșesc cu nimic când spun că era cel mai sălbatic, mai păgân și mai nelegiuit dintre oameni.

La drept vorbind, vecinii i-ar fi trecut cu vederea aceste păcate, știind că prin partea locului nu trăiau doar sfinți, dar numele său ajunsese de pomina prin toată partea de apus, din cauza destrăbălării și a firii lui sălbatice. S-a întâmplat ca acest Hugo să se îndrăgostească (dacă într-adevăr o patimă atât de întunecată ca a lui putea fi denumită iubire, un sentiment atât de luminos) de fiica unui fermier ce avea pământ în vecinătatea domeniului Baskerville. Dar tânăra fecioară, fiind discretă și cuminte, îl evita de fiecare dată, pentru că se temea de numele acela blestemat. Așa că odată, de Sfântul Mihail, s-a întâmplat ca acest Hugo, împreună cu cinci sau șase dintre tovarășii lui netrebnici de petrecere și

dezmăț, să se ducă la fermă și să o răpească pe fată în timp ce tatăl și frații ei erau plecați de acasă – lucru pe care el îl știa prea bine. După ce au adus-o în castel, fecioara a fost închisă într-un donjon, în vreme ce Hugo și prietenii lui au coborât să chefuiască mai departe, precum obișnuiau în fiecare noapte. În încăperea din turn, sărmana fată a început să tremure la auzul cântecelor, strigătelor și grozavelor înjurături ce răzbeau de jos până la ea, pentru că atunci când era beat, Hugo Baskerville rostea niște vorbe cumplite. Și astfel, pradă deznădejzii, fata a încercat ceva ce i-ar fi înspăimântat până și pe cei mai curajoși și mai ageri bărbați: ținându-se de iedera care acoperea (și care mai acoperă și acum) zidul sudic al castelului, a coborât de la fereastra de sub streșină și a reușit să ajungă pe pământ, iar apoi a pornit spre casă, care se afla cam la trei leghe de castel, traversând o mlaștină.

S-a întâmplat ca Hugo să-și părăsească mai târziu oaspeții pentru a-i duce prizonierei sale ceva de mâncare și de băut – având, probabil, și alte lucruri josnice în minte – dar a găsit colivia goală și pasărea dispărută. Atunci s-a dezlănțuit, ca posedat de diavol. S-a năpustit pe scări și a intrat ca o furtună în sala de ospăț, a sărit pe masa cea mare – răsturnând carafele cu vin și platourile cu bucate alese – și a urlat în gura mare de față cu toți prietenii lui cheflii că avea să-și dăruiască trupul și sufletul Satanei chiar în noaptea aceea, numai să poată pune din nou mâna pe fată. Și în timp ce mesenii îl priveau, năuciți de furia lui, unul dintre aceștia, mai ticălos – sau mai beat – decât ceilalți, l-a îndemnat să asmută câinii pe urmele ei. Prin urmare, Hugo a ieșit din castel și a ordonat grăjdarilor să pună șaua

pe iapa lui și să dea drumul câinilor. După ce le-a aruncat câinilor o batistă de-a prizonierei, Hugo i-a asmuțit pe urmele ei, pornind cu larmă mare spre mlaștini la lumina lunii.

Cheflii au rămas un timp cu gura căscată, fără să priceapă ce se petrecuse. Dar în scurt timp, spiritul lor amorțit din cauza vinului s-a trezit, iar ei au înțeles ce nelegiuire urma să se petreacă în acel ținut al mlaștinilor. S-a iscat un adevărat haos – unii urlând să li se aducă pistoalele și caii, alții cerând încă o carafă de vin. La un moment dat, cheflii, treisprezece la număr, și-au venit în fire, au încălecat pe cai și au început urmărirea. Luna strălucea deasupra lor, iar ei goneau ca vântul unul lângă altul, pe drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze fata ca să ajungă acasă.

După vreo doi kilometri, prietenii lui Hugo au trecut pe lângă un păstor a cărui turmă rămăsese peste noapte în acele locuri mlăștinoase. Ei l-au întrebat dacă nu văzuse haita de câini. Iar omul, din câte spune povestea, era atât de înspăimântat încât abia putea să mai vorbească, reușind să le spună în cele din urmă că, într-adevăr, o văzuse pe biata fată urmărită de câini.

„Dar am văzut mai mult decât atât, căci Hugo Baskerville a trecut pe lângă mine pe iapa lui cea neagră, iar după el alerga ca o umbră un câine ce părea ieșit din adâncul iadului și pe care, ferească Dumnezeu, nu aş vrea să-l văd pe urmele mele“, le-a spus el.

Și cavalerii cei beți l-au înjurat pe păstor și și-au continuat cursa.

Dar la scurt timp după aceea, sângele le-a înghețat în oase auzind dinspre mlaștini galopul

unui cal și văzând iapa cea neagră a lui Hugo, albă toată de spumă, cu frâul fluturând și șaua goală.

Călăreții s-au strâns laolaltă, înfricoșați, dar și-au continuat drumul prin mlaștină, deși oricare dintre ei, dacă ar fi fost singur, ar fi făcut bucuros cale întoarsă.

În timp ce înaintau călare prin mlaștină, au dat în cele din urmă peste câini.

Aceștia, deși renumiți pentru curajul și rasa lor aleasă, stăteau strânși grămadă unul într-altul, scheunând jalnic pe marginea unei râpe din aceste locuri, unii ferindu-se, cu coada între picioare, iar alții, cu părul zbârlit, privind țință la viroaga îngustă din fața lor.

Ceata se opri, cheflii fiind – după cum vă puteți închipui – mult mai treji decât la plecare. Cei mai mulți nu ar fi înaintat pentru nimic în lume, dar trei dintre ei – cei mai curajoși sau poate cei mai beți – coborâră călare în râpă. Și iată că râpa se lărgea, formând un spațiu deschis în care se aflau două pietre uriașe ce încă mai există și astăzi – pietre ce fuseseră lăsate acolo de cine știe ce popoare din vremurile străvechi.

Luna scâlda locul acela în lumină, iar în mijlocul pajiștii, acolo unde căzuse, zăcea nefericita fată – moartă de frică și de epuizare. Dar nici cadavrul fetei și nici cel al lui Hugo Baskerville – întins alături de ea – nu îi îngroziră de moarte pe cei trei cheflii cutezători, ci o dihanie dezgustătoare ce stătea deasupra lui Hugo, sfâșiindu-i gâtul, o fiară neagră și mătăhăloasă ce semăna cu un câine, dar mai mare decât orice câine văzut vreodată de ochii muritorilor. Și cum priveau ei așa, fiara smulse beregata lui Hugo Baskerville și întoarse spre ei

niște ochi de foc și un bot plin de sânge. Cei trei au dat pinteni cailor și au fugit urlând din mlaștinile acelea, ca să scape cu viață. Se spune că unul dintre ei a murit chiar în noaptea aceea de groaza celor văzute, iar ceilalți doi au rămas atinși de nebunie până la moarte.

Asta e povestea, fiii mei, despre acest câine, care a adus atâta suferință familiei noastre. Am așternut-o pe hârtie pentru că ceea ce e limpede știut stârnește mai puțină teroare decât ceea ce e doar bănuț sau presupus. Nu se poate nega că mai mulți membri ai familiei noastre au avut parte de niște morți sângeroase, neașteptate și învăluite în mister. Totuși să ne încredem în bunătatea infinită a Providenței, care rareori îl pedepsește pe cel vinovat dincolo de a treia și a patra generație, după cum stă scris în Sfânta Scriptură.

Vă las în mâinile Providenței, fiii mei, și vă sfătuiesc să evitați, ca măsură de precauție, să vă aventurați la ceas de noapte în acele mlaștini, când puterile râului se dezlănțuie.

De la Hugo Baskerville pentru fiii lui
Rodger și John, cu legământ că nu vor
destăinui nimic surorii lor Elisabeth

După ce doctorul Mortimer termină de citit ciudata povestire, își ridică ochelarii pe frunte și îl privi țință pe Sherlock Holmes. Acesta căscă și aruncă mucul de țigară în foc, întrebând:

- Ei bine?
- Nu vi se pare interesant?
- Pentru un amator de povești.

Doctorul Mortimer scoase atunci din buzunar un ziar împăturit.